

הצורף

אפגניסטן

צורף אחד גר כפר, שבו אנשים היו רעים, חמדנים ותאוותנים מאוד. הוא לא אהב אותם ולא קשר איתם יחסים. היה לו רק ידיד אחד אותו חיבב, רועה עדרים שעבד אצל אחד האיכרים שבכפר. כל ערב בא הצורף לביתו של הרועה ואמר "בוא, נצא לטייל!"
אלא שהרועה לא אהב לטייל בערבים כי, כפי שהסביר, אחרי יום שלם בשדה עם הפרות הוא העדיף לשבת בבית ולנוח. אך הצורף נדנד לו כל הזמן ובסוף בלי רצון הוא יצא איתו מדי פעם. אך הדבר הרגיז אותו מאוד וחיפש דרך לריב עם הצורף, כדי שלא יזמין אותו מדי יום לטיול.

הוא התייעץ עם רועה אחר וזה אמר לו כי הדבר הטוב ביותר לעשות במקרה כזה הוא להרוג את אישתו של הצורף. הצורף יחשוד בו וישנא אותו אבל לא יוכל להוכיח דבר.

יום אחד כשהצורף לא היה בבית, לקח הרועה נבוט עבה, הלך לבית הצורף, נתן לאישתו מכה בראש והיא מתה.
כשהצורף חזר הביתה וראה את אישתו מתה לא אמר מילה, אלא הוציא אותה מחוץ לבית, השעין אותה על הקיר ובעצמו נכנס פנימה וחיכה.
כעבור זמן עבר שם איש זר וכשראה מישהי נשענת על קיר הבית אמר "שלום. ערב יפה הערב."
אך האישה המתה לא ענתה, כמובן. אזי הזר חזר על דבריו בקול רם יותר ושוב לא קיבל תשובה. הזר התרגז על מה שחשב כחוסר נימוס, הרים אבן גדולה וזרק על האישה תוך קריאה "זה ילמדך נימוסים!"
מיד האישה נפלה והזר, שנבהל ממעשיו, רצה לברוח. אך אז קפץ הצורף מהבית, תפס אותו וצעק "הרגת את אישתי! הו, נבלה שכמותך, ראה מה עשית!"
הם נאבקו זמן מה אך בסוף הזר הבטיח לשלם לצורף בתנאי שלא יספר לאחרים מה

קרה. הצורף הסכים לקבל אלף זהב מהזר, שגם עזר לו לקבור את האישה המסכנה, ועזב מהר את המקום, כדי שהצורף לא יאשים אותו ברצח. כעת לצורף היה כסף רב והאנשים התחילו להתעניין איך נעשה עשיר כל כך. "הו" אמר "אישתי נפטרה ואני מכרתי אותה." "מה? מכרת את אישתך המתה?" קראו האנשים. "אכן כך" ענה הצורף. "בכמה?"

"באלף זהב" ענה הצורף. מיד אנשי הכפר חזרו לבתיהם, חנקו את הנשים שלהם והלכו בסך למכור אותן. הם הלכו מכפר לכפר אך מלבד צחוק והכוונה לבתי קברות, לא קיבלו כלום מאלה שהציעו להם לקנות את הנשים המתות. בסוף הם הבינו שהצורף רימה אותם. הם חזרו הביתה, תפסו אותו ותוך זעקות ואיומים סחבו אותו לגדת הנהר ושם השליכו אותו למים, במקום העמוק ביותר. "זה ילמד אותו שלא לעשות לנו תעלולים

כאלה" אמרו. הם ידעו שהצורף לא יודע לשחות וחשבו שהתפטרו ממנו. האמת היא שהצורף לא ידע לשחות, אך כאשר נפל למים תפס בענף עבה שנשבר מעץ כלשהו וצף במים. שיחק לו מזל והמים הביאו אותו לגדת הנהר, לא הרחק מהמקום בו הושלך. הוא יצא מהמים וראה שור יפה שרעה ללא השגחה במרעה. הוא קפץ מיד על גבו ורוכב על שור חזר לכפר. אנשים הופתעו לראות אותו ושאלו "מאין אתה בא ואיפה מצאת שור יפה כזה?" "הו" אמר הצורף "עברתי הרפתקאות רבות. שם, תחת המים במקום בו זרקתם אותי, מצאתי למטה מרעות ועשב נהדר ועדרים שלמים שרועים ללא השגחה. למעשה לא רציתי לעזוב את המקום, אבל החלטתי לחזור ולספר לכם." אנשי הכפר החמדנים קראו "אם יש שם עדרים כאלה שניתן להשיג בקלות, הבה ונלך וניקח גם אנחנו אותם." בעידודו של הצורף הם רצו לגדת הנהר, וכדי

להגיע מהר למקום היפה עליו סיפר הצורף,
קשרו לעצמם אבנים לרגליהם ולצוואריהם
והתחילו לקפוץ למים.

כל פעם שאחד מהם נפנף בידו לעזרה קרא
הצורף "ראו, הנה הוא מצא שור יפה וקורא
לכם לבוא אחריו." ואלה שפקפקו תחילה
קפצו למים אף הם.
וכך הם טבעו כולם.

הצורף חזר לכפר ולקח את כל הרכוש שנותר
ונעשה באמת עשיר מאוד. אלא שהפסיק
לעבוד ורק ישב בבית כל היום, בילה ואכל
ובסוף נעשה שמן כל כך שלא יכול היה לזוז
כלל. תוך זמן קצר קיבל התקף לב ומת ואיש
לא הצטער עליו.